

Øjebliksbilleder fra musikterapien

Serien ØJEBLIKSBILLEDER FRA MUSIKTERAPIEN

er en serie i Tidsskriftet Dansk Musikterapi, hvor vi viser små klip fra hverdagen. Det er små historier, der viser de stunder, hvor musikterapien skaber glæde, autonomi, skønhed, kontakt eller selvværd hos vores klienter. Stunder, der tænder lys i øjnene blandt nogle af de mennesker, som har det allersværest i vores samfund. Formålet er at give plads til konkrete øjeblikke i musikterapien uden en hel masse forhistorie og analyse. Historierne kan både fungere som inspiration til den gruppe af læsere, der ikke har førstehåndserfaring med musikterapi, og være en påmindelse til os, der praktiserer musikterapi dagligt, om hvad der driver os i vores arbejde.

Skriv gerne og del én eller flere af dine gode historier fra musikterapien. Så bringer vi den her i bladet. Vores indbakke er åben:

tdm.redaktion@gmail.com

Bente Østergaard Callesen

cand.mag. i musikterapi, ansat på Plejehjemmet Herluf Trolle i Odense og på Marielund – Døgncenter for Socialpsykiatri i Kolding. Kontakt: bcallesen62@gmail.com

Operakonserten

Så sidder hun der og synger med, flirter med sangeren og kommer med anerkendende nik og kommentarer. Hun er skarp og på hjemmebane. Efter koncerten gentager hun med selvsikkerhed og smuk stemme det sidste vers, så alle bliver stille, lytter og får tårer i øjnene. Hun får et rungende bifald, som hun modtager med ro, stolthed og glæde.

Omkring tredive plejehjemsbeboere er samlet til en operakonsert på et nærliggende plejehjem. En koncert arrangeret af kommunens aktivitetstilbud. To sangere og en pianist, som med nærvær og charme

synger sig ind i hjerterne på publikum. De gør det godt. Jeg har fået mulighed for at være med og nyder at få denne oplevelse sammen med 'vores' beboere.

Vera er sangerinde og kan stadig synge trods sin høje alder og fremskredne demens. Hun skælder og smælder ad chaufføren hele vejen dertil. Synes det er noget pjat for sådan en gammel kone som hende. Vi sørger for, at hun får en plads helt oppe foran. Jeg sidder ved siden af. Hun kender mig, er tryk ved mig og falder til ro i situationen.

Sangerne kommer ind og begynder koncerten, og Vera forvandles. Det er, som om hun smelter, flyder ind i oplevelsen, fyldes af fortiden. Sangerne modtager på fineste vis hendes engagement, så hun kan hvile i oplevelsen. Hun synger stille med, klapper anerkendende, kommer med små rosende kommentarer, smiler og flirter. Hun udstråler livsglæde og vitalitet.

Da sangerne og pianisten har fået deres store bifald, og hun selv overtager scenen og synger et vers fra 'Den allersidste dans', er det med ryggen til publikum siddende i sin kørestol, stadig fyldt af fortidens livskraft og inderlighed.

Så er der opbrud og alle skal igen ud i bussen og hjem til eget plejehjem. Vera er tilbage i nutiden og skælder chaufføren ud hele vejen hjem. Hun vil bare hjem i sin seng. Men alle som har set og oplevet hende kort tid forinden ved, at denne oplevelse, dette øjebliksbillede har været det hele værd.

Da jeg dagen efter fortæller hende, hvordan jeg oplevede hende til koncerten, (som hun ikke husker længere), smelter hun igen. Øjnene får liv, hun smiler og bryder ud i sang og afslutter med kommentaren: "Du kan bande på, at jeg kan synge, og det har jeg altid kunnet!"

